

Arrest

nr. 127 091 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 19 mei 2014 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 5 juni 2014.

1.3. Op 13 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 4 augustus 1981 te Djibouti. U bent van Somali afkomst. U ging naar de middelbare school. U hebt nooit gewerkt. Uw vader is overleden maar uw moeder is nog steeds in leven. U hebt tien broers en zussen.

In maart 2011 werd u lid van de politieke partij 'MJO' (Mouvements des jeunes opposants) in uw wijk, Balbala T3. U nam hoofdzakelijk deel aan sensibiliserings- en mobiliseringsactiviteiten van de partij. In 2013 werd u eveneens lid van de politieke partij 'MRD' (Mouvement de Renouveau pour la Démocratie). Uw activiteiten binnen die partij waren vergelijkbaar met uw activiteiten binnen de MJO. Door uw lidmaatschap van de MRD was u tevens lid van de paraplu-organisatie 'USN' (Union pour le Salut National). Op 22 februari 2014 werd u tijdens een manifestatie van opposanten aangehouden. U werd naar het politiebureau van Nagad gebracht waar u opgesloten werd. U werd er mishandeld. De volgende dag werd u vrijgelaten. Op 8 maart 2014 werd u bij de viering van de internationale vrouwendag wederom aangehouden samen met andere opposanten. U werd weer naar het politiebureau van Nagad gebracht. Er werd u gezegd dat ze wel wisten waar u mee bezig was en dat ze u niet zo maar met rust zouden laten. U werd alleen in een cel opgesloten. Er werd u gevraagd een papier te ondertekenen. Na drie dagen werd u terug vrijgelaten. Op 19 april 2014 kwam de politie naar uw huis. U was zelf echter niet thuis. De politie zei dat ze u zochten en dat ze u zouden arresteren of doden als ze u vonden. Bij uw thuiskomst kreeg u dit van uw familie te horen en besloot u onder te duiken. U ging naar Alisabé buiten de stad. Toen u na een week terugkeerde had uw familie alles geregeld opdat u een Turks visum zou kunnen aanvragen. Op 2 mei 2014 reisde u met uw eigen paspoort en een visum voor Turkije naar Turkije. Daar kocht u een vals of vervalst Nederlands paspoort waarmee u vervolgens op 19 mei 2014 naar België reisde vanuit Turkije. Op 19 mei 2014 werd u op de luchthaven tegengehouden door de Federale Politie in het bezit van een vals/vervalst document, met name een identiteitskaart van Nederland (met nummer IH48R6428) omdat de foto niet gelijkend was. U vroeg diezelfde dag bij de Federale Politie te Zaventem asiel aan. Aanvankelijk verklaarde u Hussein Ali Nima te heten, op 4 mei 1985 geboren te zijn in Mogadishu en de Somalische nationaliteit te hebben. Later bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigde u uw verklaringen en stelde u Moussa Dabar Guedio te heten en geboren te zijn op 4 augustus 1981 te Djibouti en de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben. Naast de valse/vervalste Nederlandse identiteitskaart die in uw bezit aangetroffen werd, was u niet in het bezit van enig ander document. U legde evenmin enig ander document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van de relevante elementen uit uw asielaanvraag wordt geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient gesteld te worden dat uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten voor de oppositie en aangaande uw lidmaatschap van zowel MJO als MRD totaal niet geloofwaardig zijn. U stelde verkeerdelijk dat 'MRD' staat voor 'Mouvement de Renouveau pour la Démocratie' en dat 'MJO' staat voor 'Mouvement des jeunes opposants' (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6 en documentatie in het administratieve dossier). U leek ook niet te weten dat 'MJO' ook 'Mouvement dix huit' genoemd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.14 en documentatie in het administratieve dossier). U stelde dat de MRD pas in januari 2013 opgericht werd tegelijk met het vormen van de USN coalitie (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Dit klopt echter niet (zie documentatie in het administratieve dossier). Hierop werd er door het CGVS op gewezen dat in januari 2013 de USN werd opgericht en werd u wederom gevraagd sinds wanneer de MRD bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U kon hierop niet antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U beweerde dat Zacharia Rirach leider is van de MJO voor uw wijk en dat er geen nationale of algemeen leider van de MJO is (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit de algemeen beschikbare informatie blijkt echter dat dit niet klopt (zie documentatie in het administratieve dossier). U bevestigde dat de leider van de MJO in uw wijk meermaals aangehouden werd maar u slaagde er niet in te preciseren wanneer dit gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Naast de vertegenwoordiger van de MJO in België en de leider van de MJO in uw wijk kon u geen enkel ander lid van de MJO opnoemen toen u dat gevraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U noemde echter hierna tijdens het gehoor wel nog twee leden van de MJO in uw wijk (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Toen u even later tijdens het gehoor opnieuw naar deze namen gevraagd werd, was u niet meer in staat deze namen te herhalen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U kende geen enkele van de andere leiders van de MJO in de andere wijken van Djibouti stad (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U vertelde dat u samen met een groep van een achttal andere leden van de MJO en van MRD uit uw wijk mensen sensibiliseerde en mobiliseerde (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). U was echter niet in staat namen te geven van de andere leden met wie u dit samen deed (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U noemde slechts één lid van de MRD in uw wijk en kon geen enkel ander lid van de MRD daar opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Naast de voorzitter van de MRD kende u geen enkel ander prominent lid

van de partij (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U bevestigde dat er leden van de MJO of de oppositie vermoord werden maar u kon geen namen van slachtoffers geven (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U bevestigde dat er leden van de MJO aangehouden werden maar u was niet in staat te verduidelijken waar en wanneer, noch kon u zeggen of er bepaalde evenementen of gelegenheden waren waarbij veel leden van de MJO of de oppositie aangehouden werden (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Ook uw kennis met betrekking tot de USN en meer bepaald met betrekking tot wie welke functie uitoefent, was ondermaats. U zei aanvankelijk dat Daher Ahmed Farah, voorzitter van de MRD tevens woordvoerder en voorzitter is van de USN (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Toen u echter naar andere leden van de USN gevraagd werd zei u dat Ahmed Youssouf Houmed van de 'ARD' de voorzitter is van de USN (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Naast deze twee personen en de vertegenwoordiger van de USN in Europa, stelde u bovendien niemand anders te kennen binnen de USN. U wist tevens niet of de USN een symbool heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.10). **Redelijkerwijs mocht van u, rekening houdende met uw scholingsgraad en uw activiteitsniveau, verwacht worden dat u toch een minimale kennis had van de partijen en organisaties waartoe u behoorde en waarvoor u beweerde actief te zijn geweest. Dit was duidelijk niet het geval.**

Naast het feit dat uw kennis aangaande MJO, MRD en USN ontoereikend was, waren uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop u toegetreden zou zijn bovendien tegenstrijdig. U vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2013 lid werd van de MJO en dat de MJO opgericht werd in 2011 (zie punt 3.3 vragenlijst CGVS, dd.23/05/2014). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u de MJO vervoegde in maart 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Toen u er door het Commissariaat-generaal op gewezen werd dat u voordien aan de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde sinds 2013 lid te zijn geweest en aan het Commissariaat-generaal vertelde dat dit sinds 2011 was, stelde u enkel het vergeten te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U vertelde aanvankelijk op het CGVS dat u in 2011 lid werd van de 'MRD' (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Toen u echter even later gevraagd werd wanneer u precies lid werd, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat u in 2013 lid werd van de MRD en van USN (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Daar uw verklaringen aangaande uw politieke affiliatie totaal niet geloofwaardig zijn, kan bij gevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u hierdoor het slachtoffer was van en bij een eventuele terugkeer vervolging zou vrezen vanwege de autoriteiten in Djibouti.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zonder enig probleem uw land verliet met uw eigen paspoort van Djibouti op uw naam (zie gehoorverslag CGVS, p.2-4), wat uw vrees verder relativeert daar het toch op zijn minst bedenkelijk is dat u, indien u werkelijk vervolging vreesde of diende te vrezen van de autoriteiten, op deze wijze zonder enig probleem het land zou hebben kunnen verlaten.

Met betrekking tot de identiteitskaart van Nederland op naam van Suleiman Suleikha die in uw bezit werd aangetroffen toen u op de luchthaven van Zaventem werd tegengehouden dient opgemerkt te worden dat door de Federale Politie vastgesteld werd dat het hier om een vals of vervalst document gaat omdat de foto niet gelijkend is (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling in het administratieve dossier, PA/128/VVR, dd.19 mei 2014).

U was niet in het bezit van enig ander (authentiek) document dat een controle van uw identiteit mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster zet in haar verzoekschrift de middelen uiteen als volgt:

"MIDDELEN

Afgeleid uit de:

Schending van artikel 1 A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen,

Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980,

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur;

Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Overwegende dat het CGVS de aanvraag tot bescherming geformuleerd door verzoekster heeft afgewezen;

Het CGVS stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst;

Haar asielaanvraag wordt afgewezen als ongeloofwaardig;

Dat tenslotte stelt het CGVS dat aan verzoekster ook geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aangezien de situatie voor verzoekster in haar land van herkomst, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet;

Overwegende dat erop moet worden gewezen dat in het dossier van verzoekster het Commissariaat generaal de volgende elementen niet in twijfel trekt:

- de Djiboutiaanse nationaliteit van verzoekster;
- haar somalische origine;
- haar persoonlijk profiel, zijnde een jonge vrouw, die tot haar derde middelbaar naar school is geweest, zij heeft nooit gewerkt;

Overwegende dat de wet van 15 december 1980 stelt :

“Art. 48/5 Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§2 Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door : a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 , moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.

§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Dat artikel 48/7 Vreemdelingenwet stelt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Overwegende dat het Commissariaat generaal vooreerst stelt dat aan de geloofwaardigheid van verzoekster kan worden getwijfeld, meer bepaald aan haar politieke betrokkenheid en activiteiten;

Dat verzoekster wenst aan te geven dat zij zeer verward was tijdens het interview;

Dat zij echter ook wenst aan te geven dat verzoekster wel degelijk informatie heeft gegeven over MJO en MRD die echter niet door de tegenpartij wordt vermeld;

Dat zij bijvoorbeeld heeft gesteld dat de MJO de Mouvement des jeunes opposants is, terwijl het le Mouvement des Jeunes de l'Opposition is; dat dit echter geen fundamentele gebrek aan kennis is; Dat ook uit de algemene informatie van het CGVS over de partijen – die uiterst beperkt is!- blijkt dat de MJO gekend is als de groupe des 18; Dat het echter niet zo is dat verzoekster niet deel uitmaakte van deze beweging omdat zij dit niet kende; Dat zij er steeds naar haar heeft verwezen als zijnde MJO; Dat zij ook heeft verwezen naar Zakaria Rirach, die leider is van MJO in haar wijk en die werd aangehouden; Dat ook de informatie die het CGVS heeft dit niet tegenspreekt; dat verzoekster Zakaria kent als de leider in haar buurt, dat hij ook nog nationale functies heeft was voor verzoekster onduidelijk, maar dat hij de grote man is van MJO in haar wijk en dat hij gearresteerd werd is duidelijk; Dat het voor verzoeker moeilijk is om andere MJO leden te benoemen; dat zij echter wel contact had met MJO zowel in Djibouti als met de oppositie hier; Dat zij ongeveer een keer per maand naar vergaderingen ging;

Dat zij heeft aangegeven dat zij als contactpersoon van MJO Ainan heeft, die haar geholpen heeft; Dat uit de informatie van het CGVS vast blijkt dat deze persoon de Europese woordvoerder is van de MJO; Dat zij ook aangaande de overige aangehaalde elementen wenst verzoekster aan te halen dat verzoekster verschillende namen heeft gegeven, de samenstelling gaf van de USN, ...

Dat het CGVS hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden bij de beoordeling van haar asielaanvraag;

Dat overigens de meest belangrijke vraag niet is in welke mate verzoekster gemotiveerd was om politiek actief te zijn, of hoeveel kennis zij heeft over de werking en samenstelling van partijen, maar dat dit voldoende is om voor de Djiboutiaanse autoriteiten een doelwit te zijn;

Dat er een ernstige repressie is van de oppositie in Djibouti;

Dat zelfs de artikelen die door de tegenpartij in het administratief dossier werden vermeld, dit bevestigen;

Overwegende dat verzoekster vervolgens in de negatieve beslissing van het CGVS wordt verweten verward te zijn geweest in verband met de data;

Dat het zo is dat verzoekster moeilijkheden heeft om bepaalde dingen te situeren in de tijd;

Dat het zo is dat verzoekster lid is geworden van MJO sinds februari 2013 en van MRD sinds maart 2012;

Dat verzoekster sinds haar aankomst in België contacten heeft gehad met de Djiboutiaanse oppositie;

Dat zij derhalve in het bezit is gesteld van twee attesten, van USN en van MRD, die haar lidmaatschap en engagement bevestigen;

Dat zij die heden neerlegt als bijlage aan het verzoekschrift;

Dat beide documenten een bewijs zijn van haar politiek engagement in deze beide groeperingen;

Dat verzoekster eveneens via haar broer Abdulrahman een kopie heeft kunnen krijgen van haar steunkaart van USN, die eveneens aan dit verzoekschrift worden gevoegd;

Dat verzoekster inderdaad heeft gevraagd om bewijzen te verkrijgen over haar lidmaatschap, teneinde dit aan de Belgische autoriteiten te bewijzen in het kader van haar asielprocedure; Dat dit kadert in de plicht tot samenwerking van de asielzoeker aan de procedure en dat dit haar niet kwalijk kan worden genomen;

Overwegende dat het CGVS vervolgens stelt dat verzoekster met haar eigen paspoort is vertrokken uit Djibouti, hetgeen een aanwijzing zou zijn dat zij geen problemen heeft in haar land van herkomst;

Dat verzoekster wenst te wijzen op de Guidebook on Procedures van UNHCR, die hieromtrent stelt:

47. A typical test of the well-foundedness of fear will arise when an applicant is in possession of a valid national passport. It has sometimes been claimed that possession of a passport signifies that the issuing authorities do not intend to persecute the holder, for otherwise they would not have issued a passport to him. Though this may be true in some cases, many persons have used a legal exit from their country as the only means of escape without ever having revealed their political opinions, a knowledge of which might place them in a dangerous situation vis-à-vis the authorities.

48. Possession of a passport cannot therefore always be considered as evidence of loyalty on the part of the holder, or as an indication of the absence of fear. A passport may even be issued to a person who is undesired in his country of origin, with the sole purpose of securing his departure, and there may also be cases where a passport has been obtained surreptitiously. In conclusion, therefore, the mere possession of a valid national passport is no bar to refugee status.

Dat dit element derhalve niet kan weerhouden worden om aan verzoekster het statuut van vluchteling te weigeren;

Overwegende dat het commissariaat generaal aanhaalt dat verzoekster niet geloofwaardig wordt geacht aangaande haar verklaringen over haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Djibouti of haar vrees op ernstige schade ;

Dat verzoekster volhardt in haar verklaringen die zij heeft afgelegd voor het commissariaat generaal aangaande haar vrees in geval van terugkeer;

Overwegende dat verzoekster om voormelde redenen niet akkoord kan gaan met de redenen die worden aangehaald in de beslissing van het commissariaat generaal om haar het statuut van vluchteling en van de subsidiaire bescherming te weigeren;

Dat de reeds ondergane vervolgingen van verzoekster een aanwijzing zijn dat haar vrees voor vervolging/ernstige schade in geval van terugkeer gegrond is;

Dat het commissariaat generaal aldus geen ernstige analyse heeft gemaakt van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster;

Dat artikel 48/6 Vreemdelingenwet stelt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Dat derhalve het relaas van verzoekster als geloofwaardig moet worden beschouwd of dat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund;

Dat omwille van voormelde redenen de beslissing van het CGVS niet gestoeld is op draagkrachtige motieven;

Dat de beslissing derhalve gebrekkig is;”

2.2. *In fine* van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in ondergeschikte orde vraagt zij het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.3. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een attest USN van 27 juni 2014, een attest van ‘Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement’ van 26 juni 2014, alsook een kopie van een steunkaart van USN.

2.4. Waar verzoekster zich beroept op de schending van de artikelen 48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: “*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*”. Artikel 48/2 bepaalt: “*Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden*”. Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Voormelde onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. De verwerende partij acht het relaas van verzoekster niet geloofwaardig. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoekster toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.7.1. Waar verzoekster voorhoudt dat zij zeer verward was tijdens het interview beperkt zij zich tot een loutere bewering die geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Integendeel, blijkt uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster aangaf dat zij zich op de dag van het gehoor goed genoeg voelde om het gesprek te voeren (gehoorverslag CGVS, p. 2). De loutere bewering verward te zijn geweest tijdens het interview vormt geen aannemelijke verklaring voor alle in de motieven van de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen.

In zoverre verzoekster ter terechtzitting aanvoert dat zij tijdens het gehoor zeer gestresseerd was, wijst de Raad er op dat daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

2.7.2. Waar verzoekster stelt dat zij wel degelijk informatie heeft gegeven over MJO en MRD, die echter door de verwerende partij niet wordt vermeld, dat zij ook verwezen heeft naar Z.R., die leider is van MJO in haar wijk en die werd aangehouden, dat ook de informatie die het CGVS heeft dit niet tegensprekt, dat zij Z. kent als leider in haar buurt, dat hij ook nog nationale functies heeft voor haar onduidelijk was maar dat hij de grote man is van MJO in haar wijk en dat hij gearresteerd is, duidelijk

werd, dat zij aangegeven heeft dat zij als contactpersoon van MJO A. heeft, die haar geholpen heeft, dat uit informatie van het CGVS vast blijkt dat deze persoon de Europese woordvoerder is van MJO, dat zij ook wenst aan te halen dat zij verschillende namen heeft gegeven, de samenstelling van USN, etc., dat het CGVS hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden bij de beoordeling van haar asielaanvraag, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal niet verplicht is om de voor verzoekster positieve elementen of elementen in haar voordeel op te nemen in de beslissing. Overigens merkt de Raad op dat het feit dat verzoekster bepaalde zaken wel weet, niets wijzigt aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeksters kennis niet toereikend is om haar politieke affiliatie aannemelijk te maken.

2.7.3. In zoverre verzoekster kritiek uit op het feit dat zij heeft gesteld dat MJO 'Mouvement des jeunes oppassants' is, terwijl het 'le Mouvement des Jeunes de l'Opposition' is, dat dit geen fundamenteel gebrek aan kennis is, alsook kritiek uit op het feit dat het CGVS haar tegenwerpt met haar eigen paspoort te zijn vertrokken uit Djibouti, is deze kritiek gericht tegen overtollige motieven van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van deze motieven de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. De overige motieven van de bestreden beslissing volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Op grond van wat in onderhavig arrest wordt gesteld kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden asielrelaas besloten worden.

2.7.4. Waar verzoekster meent dat uit de algemene informatie van het CGVS over de partijen, die uiterst beperkt is, blijkt dat de MJO ook gekend is als 'groupe des 18', dat het echter niet zo is dat zij geen deel uitmaakte van deze beweging omdat zij dit niet kende, dat zij er steeds naar verwezen heeft als zijnde MJO, wijst de Raad er vooreerst op dat waar verzoekster meent dat de informatie van het CGVS over de partijen uiterst beperkt is, verzoekster niet aantoonst welke informatie, die meer uitgebreid zou zijn, haar relaas zou kunnen ondersteunen en de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Verzoeksters stelling dat het niet zo is dat zij geen deel uitmaakte van de beweging doordat zij de naam 'groupe des 18' niet kende, kan niet overtuigen. Immers is het niet aannemelijk dat een persoon die actief deel uitmaakt van een politieke beweging, wat verzoekster beweert, de andere benaming die gebruikt wordt voor deze beweging niet kent. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoeksters kennis over Z.R. Haar stelling dat het voor haar onduidelijk was dat Z.R. ook nog nationale functies had, kan opnieuw niet overtuigen, daar kan verwacht worden van iemand die actief is in een beweging dat zij de naam van de leider van de beweging kan weergeven. Dit geldt des te meer daar verzoekster deze persoon wel kan benoemen en dus aangeeft hem te kennen. Het feit dat verzoekster deze naam weergeeft, als leider van haar wijk, doch niet weet dat de door haar genoemde persoon de leider is van de beweging MJO, ondermijnt in ernstige mate haar geloofwaardigheid.

2.7.5. Verzoeksters stelling dat het moeilijk is om andere MJO leden te benoemen is een loutere bewering die zij niet onderbouwt. Verzoekster geeft niet aan om welke reden het moeilijk is om andere leden te benoemen. Waar verzoekster nog stelt dat zij wel contact had met MJO zowel in Djibouti als met de oppositie hier en dat zij ongeveer een keer per maand naar vergaderingen ging, laat zij na de concrete motieven, waar gesteld wordt dat verzoekster nauwelijks andere leden van de bewegingen waarvan zij beweert deel uit te maken kan benoemen, te weerleggen. Integendeel, de verklaringen van verzoekster dat zij wel contact had en dat zij een keer per maand naar vergaderingen ging, versterkt de vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat zij er nauwelijks in slaagde andere leden van de bewegingen te benoemen.

2.7.6. Waar verzoekster meent dat de meest belangrijke vraag niet is in welke mate zij gemotiveerd was om politiek actief te zijn of hoeveel kennis zij heeft over de werking en samenstelling van partijen, maar dat dit voldoende is om voor de Djiboutiaanse autoriteiten een doelwit te zijn, gaat zij er aan voorbij dat van iemand die beweert tot bepaalde partijen en organisaties te behoren en er actief te zijn geweest een minimale kennis kan verwacht worden betreffende deze partijen en bewegingen, zeker gelet op verzoeksters scholingsgraad en haar beweerd activiteitsniveau. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze feiten en gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken. Gezien verzoeksters verklaringen aangaande haar politieke affiliatie totaal niet geloofwaardig zijn, kan evenmin enig geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat zij hierdoor gevisieerd werd door de Djiboutiaanse autoriteiten en hierdoor het slachtoffer was van en bij een eventuele terugkeer vervolging dient te vrezen vanwege de autoriteiten in Djibouti.

2.7.7. In zoverre verzoekster nog verwijst naar de repressie van de oppositie in Djibouti en dat zelfs de artikelen die door de verwerende partij in het administratief dossier werden vermeld dit bevestigen, is deze verwijzing niet dienstig daar verzoekster haar politieke affiliatie niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt om die reden te worden geïdendeerd door de Djiboutiaanse autoriteiten.

2.7.8. Betreffende de incoherenties in verzoekster verklaringen met betrekking tot de data van toetreding tot de verschillende partijen/bewegingen, stelt verzoekster dat zij moeilijkheden heeft om bepaalde dingen in de tijd te situeren, dat het zo is dat zij lid geworden is van MJO in februari 2013 en dat zij sinds maart 2012 lid is van MRD. De loutere bewering *a posteriori* moeilijkheden te hebben bepaalde dingen in de tijd te situeren, vormt, mede gelet op verzoeksters scholingsgraad, geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde incoherenties met betrekking tot de data van toetreding. Bovendien blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster problemen kende om andere gebeurtenissen in de tijd te situeren. Waar verzoekster voorhoudt in februari 2013 lid te zijn geworden van MJO, wijst de Raad er op dat het *a posteriori* kiezen voor één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de incoherentie te verklaren. Overigens waar verzoekster verklaart ter gelegenheid van haar verzoekschrift dat zij sinds maart 2012 lid is van MRD, voegt zij nog een derde versie aan haar verklaringen toe, zodat dit geenszins een verklaring is voor de vastgestelde incoherentie in tijdsbepaling omtrent de toetreding tot het MRD, doch integendeel, haar geloofwaardigheid verder ondermijnt.

2.8. Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.9. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen en kan verzoekster niet dienstig aanvoeren dat de reeds ondergane vervolgingen een aanwijzing zijn dat haar vrees voor vervolging/ernstige schade in geval van terugkeer gegrond is. Immers, doordat aan verzoeksters verklaringen betreffende haar politieke affiliatie geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen dat zij reeds vervolging onderging vanwege de Djiboutiaanse autoriteiten.

2.10. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift nog een attest USN van 27 juni 2014, een attest van 'Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement' van 26 juni 2014, alsook een kopie van een steunkaart van USN. In haar verzoekschrift stelt zij dat zij sinds haar aankomst in België contacten heeft gehad met de Djiboutiaanse oppositie, dat zij derhalve in het bezit is gesteld van twee attesten, van USN en MRD, die haar lidmaatschap en engagement bevestigen, dat beide documenten een bewijs zijn van haar politiek engagement in de beide groeperingen, dat zij eveneens via haar broer een kopie heeft kunnen krijgen van haar steunkaart van USN, dat zij inderdaad heeft gevraagd om bewijzen te verkrijgen over haar lidmaatschap teneinde dit aan de Belgische autoriteiten te bewijzen in het kader van haar asielprocedure, dat dit kadert in de plicht tot samenwerking en dat dit haar niet kwalijk kan worden genomen. Vooreerst wijst de Raad, betreffende de kopie van de steunkaart, er op dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën echter geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens wijst de Raad er op dat de attesten dateren van na de bestreden beslissing en een gesolliciteerd karakter vertonen, waardoor de objectieve bewijswaarde beperkt is. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die geenszins door verzoekster met valabele argumenten worden betwist, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Aan de door verzoekster neergelegde stukken kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

2.11. Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er evenwel op dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat de vluchtmotieven van verzoekster als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat haar relaas als geloofwaardig moet worden beschouwd of dat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

2.12. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.17. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

2.18. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.20. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoeckschrift het dossier terug te verwijzen naar het CGVS. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER